

EL MICALET
GALÀCTIC

Maia i la senda del temps

Carmen Andrés Reyes

Il·lustracions d'Anna Gisbert

bromera

A que no m'agafes?

Maia corria, mirant arrere cada pocs segons, per a assegurar-se que Joel no l'atrapara. Tenia la cara roja i el cor li batejava tan fort que l'espantava. Sentia els colps de la seua motxilla d'exploradora a l'esquena. Des de l'escola d'estiu no se separava d'ella. Encara no havia decidit si volia ser arqueòloga o paleontòloga, però la seua monitora li havia dit que les dos eren detectives del passat i tot bon detectiu necessita les seues ferramentes. Quan el passadís de la casa dels

seus iaïos pareixia arribar a la fi, ella va girar àgilment cap a la dreta i es va topar de cara contra una porta. Va posar la mà damunt del tirador, daurat i vell, i el va girar amb força. La porta es va obrir i va entrar en l'habitació. Va tancar la porta amb tota la suavitat que va poder i es va asseure a la vora del llit, tapat per un cobertor de punt de ganxo blanc que algú havia teixit, molts anys arrere. Va tractar de recobrar l'alé mentre contemplava el seu reflex a l'espill ovalat, de cos sencer, situat davant dels peus del llit. Dos grans ulls verds, emmarcats en unes ulleres de pasta rosa fúcsia, la miraven fixament. Tenia els cabells arrissats i de color roig, arreplegats en una cua, i el cos, segons li havien dit, un poc menut per als set anys. Maia s'assemblava a son pare, un irlandés que se'n va anar a viure a València per amor quan va conèixer la mare de Maia. Els dos assistien a un congrés d'arqueologia, que era la seua especialitat.

La mare va ser qui va posar nom al seu germà Joel, en honor a un famós arqueòleg amb qui va treballar de jove.

Oh, no! Eren els passos del seu germà. O, més ben dit, les seues camallades. Tenia deu anys i, al contrari que Maia, Joel era excepcionalment alt per a la seua edat. Tenia els cabells negres i llisos, de manera que l'única cosa en què s'assemblaven era en el color dels ulls. Ell era més ràpid i fort. Ella, més llesta. Normalment, cada un jugava amb els seus amics i a coses molt diferents. Joel era feliç amb qualsevol activitat física. Li encantava fer carreres amb la bici, anar a la piscina o jugar a polis i lla-dres. Maia preferia llegir, jugar a jocs de taula i inventar les seues pròpies històries. Es volien, però quan es veien obligats a passar temps junts sempre acabaven discutint. Com aquella vesprada, en què una terrible tempesta d'estiu els havia obligat a quedar-se tancats a casa i havien aconseguit posar-se d'acord i jugar a amagar-se.

Va mirar ansiosament al seu voltant i va vore un bagul al fons de l'habitació. Encara que la iaia els havia dit milers de vegades que no jugaren amb les seues coses, el va obrir igualment. Esperava que estiguera ple de llençols i mantes, o de trastos que se solen trobar a la casa del poble, però sorprenentment estava buit. Es va ficar dins ràpidament i va deixar caure la tapa amb molta atenció per a no fer soroll. A l'altre costat va sentir els passos de Joel i va

esperar ajupida per a no ser descoberta. Una gran fogonada de llum la va enlluernar i per un segon Maia va creure que Joel l'havia trobada i havia obert el bagul. Encara que només podia vore fosc, de seguida va saber que es trobava en un lloc molt més gran. Va posar les dos mans a terra i va notar que la superfície era terrosa, i sentia humitat i fred al seu voltant. Va tractar d'acostumar els ulls a la falta de llum. No tenia ni idea d'on estava. Però, què havia passat? Com havia arribat fins allí? Potser s'havia adormit al bagul i allò era un somni...

